

EĞİTİM BALONU PATLIYOR

Aydınlık Gazetesi, 21 Şubat 2012

Yıldırım Koç

Bizim insanımız bir kişiye veya örgüte ne zaman hayır dua eder?
Çocuğuna şöyle iyi paralı, rahat ve güvenceli bir iş bulursanız; kendi çektiklerini çocuğunun çekmeyeceği bir iş.
Böyle bir iş nasıl bulunur?
Gencin elinde bir üniversite diploması varsa.
Türkiye’de nesiller boyunca yaşanan gerçek, elinde bir üniversite diploması olan kişinin iyi paralı, rahat ve güvenceli bir işe erişebilmesiydi.
AKP, insanlara bu konuda büyük bir umut verdi. Karşılığını da 2007 ve 2011 seçimlerinde oy olarak tahsil etti.
Ancak artık bu balon günümüzde patlıyor.
2002 yılında Türkiye’de 1 milyon 800 bin üniversite öğrencisi vardı. 2010 yılında Türkiye’de 3 milyon 627 bin üniversite öğrencisi olmuştu. Öğrenci sayısı 8 yılda iki katının üstüne çıkarıldı.
Yeni üniversiteler açılarak ve mevcut üniversitelerin öğrenci kontenjanları artırılarak, çocuklarına binbir zorlukla üniversite eğitimi verme çabasında olan emekçiler mutlu kılındı ve umutlandırıldı.
Ancak emekçiler bu süreçte çocuklarının kurs parasını karşılamada, üniversite eğitimi sırasındaki harcamalarını sağlamada büyük zorluklar yaşadı. Özelleştirme uygulamaları, eğitim masraflarını artırmıştı.
Olsun. Sonunda çocukları rahat edecekti ya. Anne baba olarak o kadar fedakarlık tabii ki yapılacaktı.
Ancak işin aslı farklıydı.
AKP iktidarları yeni üniversite açarken ve mevcut üniversitelerin öğrenci kontenjanlarını artırırken Türkiye’nin gelecekte ne kadar mühendise, iktisatçıya, jeoloğa ihtiyaç duyacağı hesaplanmadı, öğrenci sayısını ona göre artırmadı. Amaçları, nitelikli bir eğitim/öğretim değildi; umut tüccarlığıydı.
Ayrıca, verilen eğitimin kalitesinde büyük bir düşüş yaşandı.
Bu nedenle, üniversite diplomasının artık “hayat kurtarmanın anahtarı” olma özelliği ortadan kalktı.
Emekçilerin çocukları bazılarının adını bile bilmediğimiz kamu veya vakıf üniversitelerinden diplomalarını aldılar. Bütün aile bayram etti; evlatlarının hayatının kurtulduğu zannıyla AKP’ye hayır dualar etti.
Başladılar kimya mühendisi kızlarına, inşaat mühendisi veya iktisatçı oğullarına, işletmeci kızlarına iş aramaya.
Az gittiler, uz gittiler, dere tepe düz gittiler, aylar sonra geriye dönüp bir baktılar ki, bir arpa boyu yol anca gitmişler.
Çalmadıkları kapı, taramadıkları ilan, özgeçmiş göndermedikleri internet adresi kalmamış, ancak bir yere varamamışlar.
Çocuk evde bunalıma girmiş.
Çıtayı yüksek tutmuş, kimya mühendisi olmuş; şimdi tutup bir inşaatta bekçi olacak değil ya.
Bir kısmı onu da yapmış. Maden işçiliği için bile başvurmuş.
Bir yetkili, “ille de öğretmenlik yapacak değilsiniz” dese bile, bazı öğretmenler inat etmiş; Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu’nu kurmuş, mücadeleye başlamış.
Bir bölüm öğretmen ise polisliğe başvurmuş.
Örnekleri çoğaltabilirsiniz.
Ama balon patladı.
“Parayı bastır; çocuğün diplomayı alsın; hayatı kurtulsun” umudu ve balonu bitti.
AKP’nin 2007 ve 2011 milletvekili genel seçimlerindeki başarısının ardında bir parça da bu umut tacirliği yatıyordu.
Patlayan balonların gürültüsü, sorunların çözümünde kolaycılığa kaçanları rehavet uykusundan uyandıracak.
“Çocukların hayatının kurtulması” AKP’nin üniversite diploması balonuyla sağlanmaz.
Emperyalizme, kapitalizme ve AKP’ye karşı örgütlü bir biçimde mücadele edilmeden, “çocuklarımızın hayatı kurtulmaz.”
İşsizlikten bunalıma giren veya eğitim gördüğü alanla uzaktan yakından ilgisi bulunmayan bir işte hayatını çok zor şartlarda kazanmaya çalışan her gencimizin isyanı, bu baskı ve sömürü düzeninin artık sürdürülemeyeceğinin habercisidir.